

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΪ ΕΝ ΕΤΟΣ
 Εσωτερικῶ δρχ. 7. — Ἐξωτερικῶ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
 καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΒΕΒΑΙΑΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΒΕΒΑΘΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι: λπ. 15. Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, καρὸ τὰ Χαυταῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 7 Δεκεμβρίου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 49

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 380.)

Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἀξιωμαθήμενος ἀνακρίσις.

Ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας, ὁ σαλπικτικὴς τοῦ Βαίλου διελάλει εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ ἐξῆς: «Ὅποιος ἐκλάπη κατ' αὐτάς, νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὸν κύριον Βάλλον.»

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐπαρουσιάζετο.

Ὁ Βάλλος ἐκράτησε τοὺς φυλακισμένους τοῦ δύο ἑβδομάδας ἀκόμη, διὰ νὰ μάθουν νὰ περιπαίξουν τὴν δικαιοσύνην. Ἐπειτα, βαρυνθεὶς νὰ τρέφῃ τοὺς φοβερούς αὐτοὺς κουκλιοφαγούς, τοὺς ἀπέλυσε, λέγων: «Ἄς πᾶνε, στὸ καλὸ!»

Καὶ ἰδοὺ ὁ βαρῆνος Κερκόζ, καὶ ὁ πιστός του ὑπηρετὴς εὐρίθησαν πάλιν εἰς τοὺς δρόμους, περιλυτοὶ καὶ οἱ δύο, ταπεινωμένοι, ταξιδεύοντες περὶ τὴν Βρετανίαν.

Ταξιδίδιον ἀτελείωτον, ταξιδίδιον ὀδυνηρὸν! Ἐκαστὴν ἡμέραν εἰμποροῦμεν νὰ τὴν συνοψίζομεν ὡς ἐξῆς: «Ἐπροχώρησαν ὀλίγον, εἰργάσθησαν πολὺ, ὑπέφεραν ὑπερθολικά, ἔφαγαν μύλιας.»

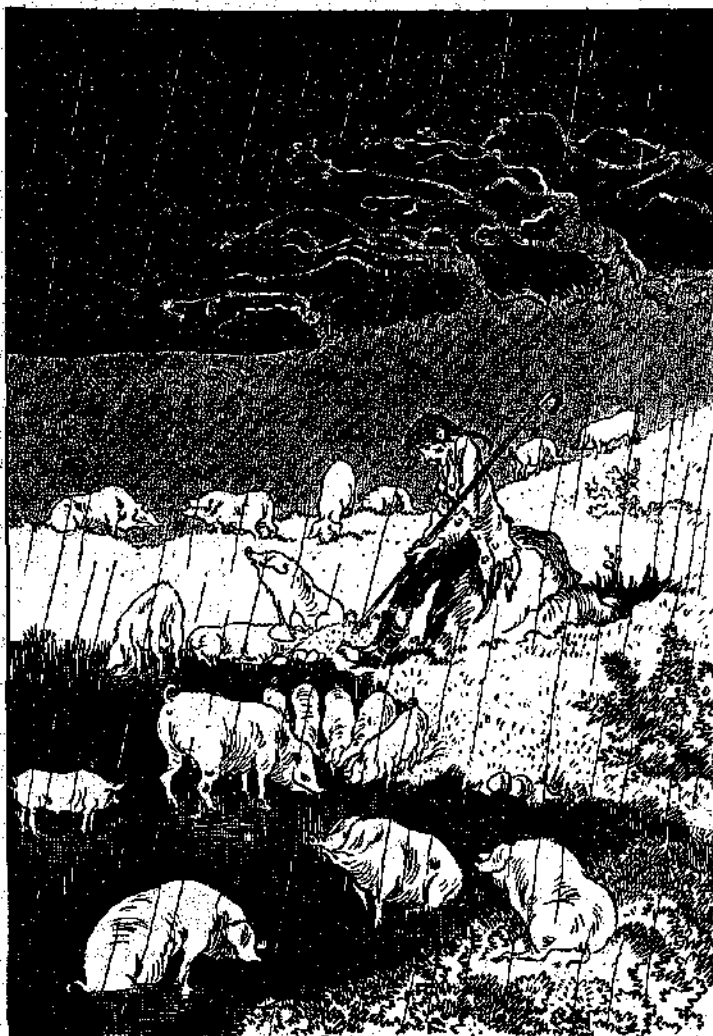
Ἐνα βράδυ, καθὼς ἐπερνοῦσαν πλησίον ἀπὸ μίαν καλύβην ἡσθάνθησαν ζωηρὰν εὐωδίαν λαχανόσουπας, καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐνόησαν ὅτι εὐρίσκοντο εἰς τὴν Ὠβέρην. Ἦτο ἡ ἐποχὴ τοῦ τρυγητοῦ. Ἐφορτώθησαν εἰς τὴν ραχὴν τὸ βαρὺ κορμί, καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργάζοντο ἐπιπόνως, ὑπὸ τὰ ὑποπτα βλέμματα τοῦ ἀμπελοουργοῦ.

Ἐπληροῖζαν εἰς τὴν κωμῆπολιν Γκερέ, ὅταν τοὺς εὗρε γένος δυστύχημα: Τὰ ὑποδήματα τοῦ Βαλεντινοῦ, τὰ ὁποῖα πρό πολλοῦ ἠπέλιον ἀποσύνθεσιν, ἔξαφνα τὸν ἐγκατέλειψαν. ὦ, συμφορά! Τώρα ἔπρεπε νὰ περιπατῆ γυμνός! νὰ πληγθῆναι ἀπὸ τὰ χαλίκια τοῦ δρόμου! νὰ ματώνουν τὰ πόδια του. Ἐπρεπε νὰ γὰβῆ χαλαίων τὸ ὑπόλοιπον τοῦ

Γολγοθῆ! Ὁ βαρῆνος Κερκόζ, καθήμενος εἰς ἓνα φράκτιν, εἶνε ἑτοιμος νὰ πειπτισθῆ, ὅταν ὁ Γιαννίδς τὸν πλησιάζει, καὶ ἀπλοῦστατα, τοῦ φορεῖ ἓνα ζευγάρι ὑποδημάτων καινουργῶν. Ἐἶνε τὸ δῶρον τοῦ ἀδελφοῦ Ἐδευχίου, τὸ ὅποιον ἔφερον ἐπὶ τῶν ὤμων, ἀφότου ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Βενετιάν, καταδοκῶν, ὁ πονηρός, τὴν εὐκαιρίαν νὰ το χρησιμοποιήσῃ ὑπὲρ τοῦ κυρίου του. . .

Ἡ πράξις αὕτη, ἡ πραγματικῶς ὑπέροχος, συγκινεῖ τὸν Βαλεντινὸν βαθύτατα. Σῶρει τὸν Γιαννίδον πρὸς τὸ στήθος του καὶ τὸν θλίβει ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὡς ἀδελφὸν προσφιλή.

Αἱ βροχαὶ τοῦ φθινοπώρου τοὺς κατέλαβον, ἐν ᾧ διήρχοντο τὴν Βέρην, καὶ κατέβρεξεν ὅ,τι ράκος ἀπέμενεν ἀκόμη ἐπὶ τῶν κατίσχνων αὐτῶν σωμάτων.

Ἄ Μόνος ἐν τῷ μέσῳ τῶν χείρων, τοὺς ὁποίους τῷ ἔδωκαν νὰ βόσκη. . . β (Σελ. 387, στήλ. α΄.)

Κατέφευγον ὑπὸ τὰ πυκνόφυλλα δένδρα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ἐβρέχοντο. Οἱ δρόμοι εἶχον γίνῃ τῶσον λασπώδεις, ὥστε οἱ πόδες τῶν ἐβυθίζοντο καὶ ἐκολούσαν. Τὴν νύκτα ἐπάγωναν τυλιγμένοι μὲ τὰ κάθυγραράκη. . . Μίαν νύκτα, διωχθέντες ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγροκήπια, ἠναγκάσθησαν νὰ κατακλιθῶν εἰς τὴν λάσπην τοῦ δρόμου. . . Ὁ Βαλεντινὸς ἐκρουλόγησε, καὶ ἀπὸ τότε ἐπῆρε ἓνα ξηρόθησαν, ὁ ὅποιος τὸν ἐτράνταζεν ὀλέκληρον. Ἐθαθούλωσαν τὰ μάγουλά του, ἐχώθησαν μέσα τὰ μάτια του καὶ ἡ ράχη του ἐκυρτώθη. . .

Κ' ἐπροχώρει, ἐβάδιζε, μεθ' ὅλον τὸν πυρετὸν, ἀδιάφορος πρὸς ὅλα, μὴν μόνον ἔγων σκέψιν: τὸν πατέρα του. Τὸν ἐβλεπε νοσερῶς, ὄρθιον παρὰ τὴν φλίαν τοῦ Κερκόζ, βλέποντα να ἐργαται μακρόθεν ὁ ἐνοχὰς υἱὸς του. Καὶ εἰς τὴν ὀπτασίαν

αυτήν, τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος ἦτο σκληρόν, τὰ χεῖλη τοῦ ἔτοιμα νὰ προφέρουν λέξεις ὀργῆς καὶ τιμωρίας. . . Ἐν τούτοις ὁ Βαλεντίνος ἐπέσπευδε τὸ βῆμα, ἀνυπόμονος νὰ φθάσῃ, νανοίξῃ τὴν καρδίαν του, νὰ ταπεινωθῇ. . . Δὲν ἤλπιζε πλέον συγγνώμην ἔχοντε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνάξιον αὐτῆς. Ἄλλ' ἤθελε νὰ δείξῃ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν μετάνοιάν του. Κάθε σκληρότης θά τῷ ἦτο γλυκεῖα, ἀρκεῖ νὰ ἠμποροῦσε νὰ κλαύσῃ εἰς τοὺς πόδας ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐπίκρανε τόσο.

Ἄλλ' ἂν ἠμποροῦσεν ἄρα γε νὰ βαδίσῃ μέχρι τῆς Βρετάνης; Μόλις εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς τὴν Ἀνδεγαβίαν, καὶ ἰδοὺ ὁ χειμὼν ἐφθασε, καὶ ἡ ἀδυναμία του εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε περιπατεῖ κλονούμενος καὶ παραπαίων. Ὁ ξερόβηχος, πού του σκαράζει τὸ στήθος, τὸν σταματᾷ κάθε στιγμὴν εἰς τὸν δρόμον. Πρὸ πολλοῦ δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ ἐργάζεται εἰς τὰ κτήματα, καὶ ἀπὸ δύο ἡμερῶν, ἀρίνη ἀθικτὸν τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρου, τὸ ὁποῖον χάριν αὐτοῦ κερδίζει ὁ Γιαννιός.

Δυστυχισμένε Βαλεντίνε Κερκόζ! Ἡ Βρετάνη, ἀλλοιμονόν, εἶνε μακρὰν, αἱ δυνάμεις σου ἐξητληθήσαν, καὶ ἴσως πρὸς τὸν θάνατον ἐβάδισες ἕως τώρα! . . Ἐνα πρωί, ἐν ᾧ ἐγιόνιζε καὶ οἱ δύο φίλοι μας ἐπροχωροῦσαν ἐπιτόπως διὰ χώρας μελαγχολικῆς, ὁ Βαλεντίνος κατελήφθη ὑπὸ παραληρήματος. Ἐξαφνα, τείνων τὰς χεῖρας πρὸς τὰς νηάδας, τὰς πιπτούσας ἀθροῦδας:

— ὦ, πόσα πτερά, ἀνέκραξε, πόσα ἄσπρα πτερά! . . Ἔνε οἱ Δραγόνοι τοῦ Κοῦδὲ καὶ πηγαίνουν νὰ κάμουν ἔφοδον! Σιφουλῆσατε! . . Ἐμπρός! μάρς! . .

Ὁ Γιαννιός, φοβηθεὶς, ἤρχιε νὰ παγγέλλῃ χαμηλοφώνως τὸ Πάτερ ἡμῶν. Ἐνας κόραξ διέσχισε τὸν ἀέρα πλησίον των μὲ κρωμῆους ἀπαισίους.

— Ἐ, σεῖς, μουσικοὶ! . . Σιγάσιγά ἔστην ἀρχή! . . Ἐπειτα δυνατώτερα!

Καὶ ὁ Βαλεντίνος, κτυπῶν μὲ τὰς χεῖρας τὸν χρόνον, ἤρχιε νὰ τερετίλῃ τὸ γλυκὸ καὶ μελαγχολικὸν ἐκεῖνο ἄσμα τῆς Βενετίας, τὸ ὁποῖον εἶχε παῖξῃ ἢ ὀρχήστρα τοῦ πρὸ τοῦ μεγάρου τῆς κομητοσύνης Σιλβάνη. . . Ἄλλ' αὐτὸς μὲ τὸς πρώτους φθόγγους ἐσιώπησε καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς χιόνας.

Ἐκεῖ πλησίον εὐρίσκειτο μίαν μικρὰ ἀγροτικὴν ἐπαυλῖα, τόσο καλά κουκουλωμένη ἀπὸ τὸ χιόνι, ὥστε θά τὴν ἐξελάμβανε κανεὶς ὡς ἐξόγκωμα τοῦ ἐδάφους, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ στήλη ἐκείνη τοῦ φαῖου καπνοῦ, ἡ ὁποία ἀνυψοῦτο ἐκ τῆς στέγης.

Ὁ Γιαννιός διευθύνεται πρὸς τοὺς σιτοβιλῶνας, καὶ πλησιάζας, ἀκούει τοὺς κοπᾶνους τῶν ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι κτυ-

ποῦν, ἀλωνίζουσι τὸ σιτάρι. Ἴδοὺ ὁ κύριος τοῦ κτήματος, ὁ ὁποῖος παρουσιάζεται, φράττει τὴν θύραν, μὲ διεστῶτα σκέλη, μὲ βλέμμα καχύποπτον.

Ὁ Γιαννιός, ἀσκηπὴς καὶ χιονίζομενος, παρακαλεῖ ταπεινῶς νὰ τον προσλάβουν ὡς ἐργάτην εἰς τὸ ἀλώνισμα, ὑπόσχεται νὰ ἐργάζεται ὅσον δύο ἐργάται, καὶ δὲν ζητεῖ ἄλλον μισθόν, παρά νὰ περιθάλλουσι τὸν ἀσθενῆ συντρέφον του καὶ νὰ του δίδουσι τὴν καθημερινὴν του σούπαν.

Ἄλλ' ὁ χωρικός, χωρὶς νὰ κοκρινεταί, ξύνει καὶ ματαξίνει τὸ μέτωπόν του, — δεῖγμα βεβαίωτατον δυσπιστίας καὶ ἀμηχανίας. . .

— Δὲν θέλω μισθόν! ἐπαναλαμβάνει ὀλογὸν ὁ Γιαννιός.

Μετὰ ἐν ὀλόκληρον τέταρτον τῆς ὥρας, αἱ λέξεις αὐταί, — ἴσως δὲ καὶ κάποιον ἶχνος οἴκτου, — καταπίθουσι τὸν χωρικόν, ὁ ὁποῖος πηγαίνει καὶ ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ σταύλου.

Τοὺς τρεῖς μῆνας τοῦ χειμῶνος, ὁ βαρῶνος Κερκόζ διήλθε κατὰκοίτος, ἀδύνατος καὶ σχεδὸν ἀνάσθητος, εἰς τὸν σταῦλον, εἰς τὴν ζέστην τὴν ἀναδιδομένην ἀπὸ τὰ σώματα τῶν ζῶων.

Συχνὰ τὸν κατελάμβανε παροξυσμὸς πυρετοῦ καὶ παρελήρει ἄλλ' εἰς τὰ διαλείμματα ἔμενον ἀδρανῆς, ἐξητλημένος, ἀνίκανος νὰ κάμῃ κίνημα, νὰ προφέρῃ λέξιν.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κτήματος ἐφαίνοντο ἀγροῦντες τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον μισοπεθαμένον, καὶ μόνον ὁ Γιαννιός τὸν ἐπεριποιεῖτο. Ἐπαρουσιάζετο βιαστικός, ἔλεγεν εἰς τὸν Βαλεντίνον ὀλίγα λόγια γλυκά, τὸν ἠνάγκαζε νὰ φάγῃ κάτι τί, καὶ κάποτε ἔφερε, διὰ τὴν στρωμνὴν τοῦ κυρίου του, ἀγκαλιδα νεποῦ ἀχῦρου. Ἐπειτα ἐσπευδεν εἰς τὴν ἐργασίαν του, τρέμων πάντοτε μήπως δὲν ἤθελε κάμῃ ἀρκετὴν, μήπως ἤθελε τὸν διώξουσι, μαζὶ μὲ τὸν ἄρρωστον του.

Ταλαίπωρε Βαλεντίνε! . . Ὁ μόνος τοῦ φίλος, ἐκτὸς τοῦ Γιαννιοῦ, κατὰ τὰς μακρὰς αὐτὰς ἡμέρας τῆς βασάνου, ὑπῆρχεν ἓνα μεγάλο βῆδι πυρρόχρουν. Ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους, χωρὶς νὰ μεταστρέφῃ τὴν κεφαλὴν, τὸ ἀγαθὸν ζῶον ἐκύτταζε τὸν Βαλεντίνον μὲ ὕψος εὐμενῆς καὶ σκεπτικόν, ἐν ᾧ εἰς τὰ θαυμά του ὄμματα ἐφαίνετο κάποτε ὡς μία λάμψις ἀμυδρὰ ἀδελφικῆς συμπαθείας. . .

Ἐν ἄνοιξιν, μὲ τὰ πρώτα φύλλα, ὁ Βαλεντίνος, ὁ ὁποῖος ἀνέκτησε κάπως τὰς δυνάμεις του, ἀπῆλθεν ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴν ἐκείνην ἐπαυλῖαν, χωρὶς νὰ τον ἀποχαιρετήσῃ κανεὶς. . . Καὶ πάλιν ἤρχιε νὰ σφύρειται πρὸς τὴν Βρετάνην, διὰ τῶν ἀπεράντων πεδιάδων, ὅπου ἐπρασίνιζεν ἤδη ὁ νέος σῖτος. . . Ὁ Γιαννιός ὑπεβάσταζε τὸν κύριόν του, κανο-

νίζων τὸ βῆμά του μὲ τὸ ἄργον βῆμα τοῦ ἀσθενοῦς.

Μετὰ πολλοὺς ἀκόμη πόνους καὶ μάχους, ἀνιχνώρισαν μίαν ἡμέραν, κάτωθεν ἐγὸς λόφου, τὴν βρετανικὴν χώραν, καλυπτομένην μὲ τὸν χρυσοῦν τάπητα τῶν ἀνθισμένων σκάρτων. Ἦτο ἡ γενέθλιος γῆ, ἦτο ἡ πατρίς! . . Εἰς τὴν θῆαν τῆς, δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν δύο ἀτυχῶν, καὶ ἡ συγκίνησις των ὑπῆρχε τόσο μεγάλη, ὥστε ἐκάθησαν κ' ἐκύτταζαν ὄραν πολλὴν, χωρὶς νὰ προφέρουν λέξιν. . .

Τὸ Κερκόζ ἦτο ἀκόμη μακρὰν, ἀλλὰ πᾶν εἶτι ἐβλεπον τώρα, ὁμοίως μὲ τὸ Κερκόζ. . . Καὶ ὁ πρῶτος βοσκός, ὁ ὁποῖος τοὺς ὠμίλησε βρετανικᾶ, τοὺς ἐπροξένησε τόσην χαρὰν, ὥστε τὸν ἐνηγκαλίσθησαν ὡς ἀδελφόν καὶ τὸν ἐσφιγγαν δυνατὰ, πολὺ δυνατὰ, μέχρις ἀποπνιγμοῦ. . . ὁ δὲ ἀγροτικός ἐκεῖνος, μὴ ἐννοῶν τὴν σημασίαν τῶν υπερβολικῶν αὐτῶν ἐκδηλώσεων, ἤρχιε νὰ τοὺς ὑβρίζῃ. . .

Ἄλλ' αὐτὸς εἰς τὴν Βρετάνην, ὅπως παντοῦ, ἔπρεπε νὰ ἐργασθῶν διὰ νὰ ζήσουν, καὶ νὰ ἐργασθῶν τραχυτάτα. Ὁ τόπος ἦτο πτωχὸς καὶ σχεδὸν πεινασμένος, διότι ὑπῆρχεν ἔλλειψις σίτου ἐπὶ δύο ἢ ἔτη. Πῶς νὰ κερδίσῃ κανεὶς τὸν ἐπιούσιον ἄρτιον ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς αὐτοὺς, οἱ ὁποῖοι, μολοντί ἐργάζοντο ἀνεκδοτῶς καὶ οἱ ἴδιοι, δὲν εἶχον ἐξησφαλισμένον τὸ φάμι των; . .

Ὁ Γιαννιός ἐβοηθοῦσεν εἰς τὴν σπῆραν, ὥστε τὸ ἄροτρον μέσα εἰς τὰ σπάρτα, τὰ σκληρομένα ἀπὸ τὴν τελευταίαν παγωνιάν. Ὁ Βαλεντίνος, πολὺ ἀδύνατος ἀκόμη διὰ γεωργικὰς ἐργασίας, ἤρκεσθη νὰ βόσκῃ, ὡς παιδίσκη, τὰς ἀγελάδας καὶ τοὺς ἰνδιάνους. Διήρχετο τὰς πικρὰς τοῦ ἡμέρας εἰς χώρας ἐρήμους. Ἄγροὶ ἄγονοι, βράχοι γρανίτου ἐδῶ κ' ἐκεῖ, οὐρανὸς χαμηλός, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐσωσεύοντο νέφη ἀμαυρά. . . Ὁ βαρῶνος Κερκόζ παρεδίθετο εἰς τοὺς ἀλγεινοὺς ρεμβασμούς του, τοὺς ἀτελετήτους, ἀπέναντι ἐνὸς βουνοῦ, μελαγχολικῶς ὅσον αὐτός. . .

Ἐνα βράδυ ἐφθασαν εἰς Γκιζοναέκ, πολὺ πλησίον εἰς τὸ Κερκόζ, τόσο πλησίον, ὥστε διέκριναν εἰς τὰ σύννεφα τῆς δύσεως τὸ ὀρυκτόφυον κωδωνοστάσιον τῆς πατρίδος των καὶ τὰς συστάδας τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ἀπέκρυπτον τὸν πύργον. . . Δὲν εἶπον τὸνομά των, κανεὶς εἰς τὸ Γκιζοναέκ δὲν τοὺς ἀνεγνώρισεν. . . Τόσον πολὺ εἶχαν μεταβληθῆ εἰς διάστημα ἐνὸς ἔτους; . .

Ἐμειναν ἐκεῖ, μὴ τολμῶντες νὰ προχωρήσουν βῆμα.

Ἀπὸ χριστιανικὴν εὐσπλαγγιαν, ἓνας πτωχὸς χωρικός τοῖς ἔδωκε νὰ βόσκουσι τοὺς χοίρους του, καὶ ἔλην τὴν ἡμέραν ἐκύτταζαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ

Κερκόζ, μὴ γνωρίζοντες τί νὰ κάμουν. . .

Ἡ σωματικὴ ἐξασθένεισις καὶ τὸ αἰσχος εἶχον ὑπονομεύσῃ τόσο τὸν δυστυχῆ Βαλεντίνον, ὥστε ἦτο ἀνίκανος πλέον νὰ συλλάβῃ μίαν ἀπόφασιν. Ὁ πύργος του, τὸ χωρίον του, ὁ πατήρ του, τὰ ὁποῖα τόσο ἤθελε, τόσο ἐπόθει, τώρα τῷ ἐπροξένουν φόβον. . . Μίαν ἡμέραν, ὁ Γιαννιός ἀπέφασκε νὰ ἐκινήσῃ μόνος του διὰ τὸ Κερκόζ. . . Καὶ ὁ Βαλεντίνος ἔμεινε μόνος, ὑπὸ τὴν βροχὴν ἢ ὁποῖα κατέπιπτε ραγδαία, μόνος ἐν τῷ μέσῳ τῶν χοίρων, τοὺς ὁποῖους τῷ ἔδωκαν νὰ βόσκῃ. . .

Μία ἡμέρα, δύο ἡμέραι ἐπέρασαν. . . Καμμία εἰδήσις ἐκ μέρους τοῦ Γιαννιοῦ, καμμία εἰδήσις ἐκ μέρους οἴου δῆποτε!

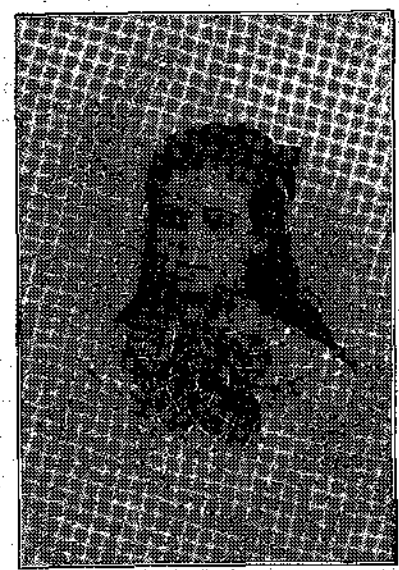
Μπα! πῶς νὰ εἶνε ὁ ἱππεὺς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος φαίνεται μακρὰν, τὴν πρωίαν τῆς τρίτης ἡμέρας;

Πλησιάζει εἶνε ἓνας κοντόχονδρος ἄνθρωπος μὲ μαῦρα, καθολικευμένος εἰς ἡμίονον φαῖαν καί, παρὰ τοὺς στοιχειώδεις κανόνας τῆς ἱππασίας, στεγαζόμενος ὑπὸ οὐμβρέλλαν κόκκινην. . . Πλησιάζει ἀκόμη, καὶ ὁ Βαλεντίνος ἀναγνῶριζε τὸν καλαῖόν του ἐχθρόν, τὸν κύριον Βάιλον τοῦ Κερκόζ.

(Ἔσται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ
Κατὰ τὸ Γαλλικόν τοῦ Louis Morin.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΣΤΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Η. ΠΡΟΕΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
Βραβευθεῖσα
ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ὀραία Γαλλικὴ
εἰς τὸν Ἰόν Διεθνιστικὸν πρὸς σύνθεσιν
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.
[101 φύλλ. 88. σελ. 302.]

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

— Ὅχι, αὐτὸν πού το κατασκεύασε ἀπεκρίθη ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Διὰ νὰ οἰκονομήσῃ νότες, δὲν ἔβαλεν εἰς τὸ κιβώτιον του οὔτε τὰ δ, οὔτε τὰ σ ὁ λ διέσει! Καὶ ἡ ἐπιφθῶς αὐτῆ, πού ἔπρεπε νὰ παυχθῇ εἰς λ ἄ μείζον:

Χαῖρε, πῆγαίνε παιδί μου,
εἰς τὸ ἔλεος τοῦ θεοῦ. . .

παίξεται εἰς δὲ μείζον!

— Ἄ, μ' αὐτὸ εἶνε ἐγκλημα! . . ἔδῃλωσε γελῶν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Ἄμ' αὐτοὶ οἱ βάρβαροι, πού δὲν ἐννοοῦν τίποτε, καὶ δὲν διαμαρτύρονται, ὅπως θά διεμαρτύροτο κάθε ἓν, προικισμένον μὲ ἀνθρώπινον αὐτί;

— Ὅχι, οἱ Βάγγδοι δὲν ἠσθάνοντο διόλου τὴν φρίκην αὐτῆς τῆς βεβηλώσεως! Ἐδύοντο ἀγογγύστως τὴν ἐγκληματικὴν ἀντικατάστασιν ἐνὸς τόπου δι' ἄλλου. . . Καὶ ἂν δὲν ἐχειροκροτοῦσαν μὲ τὰς τεραστίας των χεῖρας, — τὶ κρότον θά ἔκαμαν! — ἐν τούτοις ἡ στάσις των ἐμαρτύρει τὴν βαθυτέραν ἔκστασιν! . .

— Αὐτὸ μόνον ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, διὰ νὰ τοὺς ὑποδιβάσωμεν ἀδιστάκτως εἰς τὴν τάξιν τῶν ζῶων!

Φαίνεται, ὅτι τὸ ὄργανον δὲν περιεῖχε ἄλλα τεμάχια ἐκτὸς τοῦ γεωμετρικοῦ βόλας καὶ τοῦ γαλλικοῦ ἄσματος. Ἐπὶ ἡμίσειαν ὄραν τὸ ἐν διεδέχγετο τὸ ἄλλο στερεοτύπου. Πιθανόν, τὰ ἄλλα τεμάχια θά ἦσαν χαλασμένα. Ἄλλ' εὐτυχῶς, ἐπειδὴ τὸ ὄργανον εἶχε τὰς ἀπαιτούμενας νότας διὰ τὸ βόλας, τοῦτο δὲν ἐπροξένει εἰς τὸν Μάξ Οὐμπέρ τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν ὁποῖαν ἐδοκίμαζεν ἀπὸ τὸ γαλλικὸν ἄσμα.

Ὅταν ἡ συναυλία αὐτῆ ἐτελείωσεν, οἱ χοροὶ ἐπανεληθήσαν μὲ διπλάσιαν ζωρότητα, καὶ τὰ ποτὰ ἐβρεξαν ἐπὶ πρὸς ἀθροῦνότερα τοὺς βαγδδικοὺς λάρυγγας. Ὁ ἥλιος εἶχε κρυθῆ ὀπισθεν τῶν δυτικῶν βουνῶν, καὶ ἦδη ἀνήπτοντο μερικαὶ δάδες μεταξὺ τῶν κλάδων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φωτισθῇ ἡ πλατεῖα, ὅταν μετὰ τὸ βραχὺ λυκόφως ἤθελε βυθισθῇ εἰς τὸ σκότος τὸ ἐσπερινόν.

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ εἶχον βαρυνθῆ καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐπιστρέψουσι εἰς τὴν καλύβην των, ὅταν ὁ Λο-Μάι ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας:

— Μίζελο Τάλα-Τάλα!

Ἦτο ἀληθές; Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θά ἐξήρχετο νὰ δεχθῇ τὴν λατρείαν τοῦ λαοῦ τῆς; Ὁ ἀβρατος θά ἐγένετο τέλος πάντων ὀρατός; . .

Ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ, περιέργοι, δὲν ἐσκέπτοντο πλέον νὰ φύγουν.

Τῶνόντι, κάποια ἀνακίνησις παρετήρηθη μετ' ὀλίγον πρὸς τὸ μέρος τῆς βασι-

λικῆς καλύβης, καὶ ὑπὸ κώφους ψιθύρου ἀνταπεκρίθη ἐκ μέρους τῆς ὀμηγύρεως. Ἡ θύρα ἠνοιχθή, συνοδεία πολεμιστῶν ἐσχηματίσθη καὶ ὁ ἀρχηγὸς Ράτζη ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς.

Σχεδὸν ἀμέσως παρουσιάσθη ἓνας θρόνος, — παλαιὰ πολυθρόνα, ἡ μᾶλλον διδάνη, σκεπασμένον μὲ ὑφάσματα καὶ με φυλλώματα, — τὸν ὁποῖον ἐβάσταζαν τέσσαρες Βάγγδοι καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκάθητο μεγαλοπρεπῶς ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης.

Ἦτο πρόσωπον ἐξήκοντα περίπου ἐτῶν, ἐστεμμένον μὲ κλάδους, ἔχον λευκὴν κόμην καὶ λευκὴν γενειάδα, σῶμα δὲ ὑπερμετρώως εὐτραφές, ὥστε τὸ βάρος του θά ἦτο ἀρκετὰ ἐκπαισθητὸν εἰς τοὺς σιτταροὺς ὤμους τῶν ὑπηρετῶν του.

Ἡ πομπὴ ἐκινήθη, διὰ νὰ κάμῃ τὸν γῆρον τῆς πλατείας. Τὸ πλῆθος ὑπεκλίνετο ἐδραφαιῶς, σιωπηλόν, ὡς εἴαν το εἶχεν ὑπνωτισθῇ ἢ σιπτή παρουσίᾳ τοῦ Μίζελο-Τάλα-Τάλα.

Ὁ βασιλεὺς ὅμως ἐφαίνετο πολὺ ἀδιάφορος πρὸς τὰς τιμὰς, τὰς ὁποῖας ἐλάμβανε πανταχόθεν, βεβαίως δὲ οἱ τὰς εἶχε πλέον συνειθίσθ. . . Μόλις κατεδέχγετο νὰ σείῃ τὴν κεφαλὴν, εἰς ἐνδειξιν εὐαρεσκείας. Κανὲν κίνημα ἔδωκε ἢ τρεῖς φορές μόνον ἠγείρει τὴν χεῖρα καὶ ἐξῆσεν τὴν μύτην του, — μεγάλην μύτην, ἐφωδιασμένην μὲ πελώρια ματογυάλια, — πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐδικαιολόγη τὴν ἐκωνυμίαν «Μάκρμα-Καθρέπτης».

Οἱ δύο φίλοι τὸν ἐκύτταζαν μὲ μεγάλην προσοχὴν, ὅταν ἐπέρατεν ἐμπροσθέν των.

— Μά. . . αὐτὸς εἶνε ἄνθρωπος! . . ἐβεβαίωσεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Ἄνθρωπος; . . ἠρώτησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Ναι. . . ἄνθρωπος. . . καὶ μάλιστα. . . λευκός!

— Λευκός;

Ναι, περὶ τούτου δὲν ἐχῶρει ἀμφιβολία: τὸ ἐν, τὸ ὁποῖον περιέφερον ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἦτο πολὺ διαφορετικὸν ἀπὸ τοὺς Βάγγδους ἐκείνους, τῶν ὁποῖων ἐβασίλευε, πολὺ διαφορετικὸν ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ Ἄνω Οὐμπάγκη. . . Ἀδύνατον νὰ ἠπατώνητο οἱ δύο φίλοι: ὁ βασιλεὺς τῶν Βάγγδων ἄνθρωπος λευκός, ἐλλειπτός ἀνθρώπος τοῦ ἀνθρώπινου γένους!

— Καὶ ἡ παρουσία μας δὲν του κάμνει καμμίαν ἐντύπωσιν, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ δὲν φαίνεται οὔτε καν νὰ μας παρετήρησε! Τὶ διάβολο! δὲν πιστεύω νὰ ὀμοιάσωμεν τόσο μὲ τοὺς ἠμιπιθήκους τοῦ Νγκάλα, καὶ ἂν ἐχῶσαμεν μὲ τὴν τρεῖς ἐδομάδας, δὲν πιστεύω νὰ ἐχάσαμεν διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν!

Καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ φωνάξῃ:

— "Ε!... κύριε!... πού είσθε;... κάματέ μας λοιπόν την τιμήν να μας κυττάξετε!

Την στιγμήν εκείνην, ο Τζών Κορτ τόν έδραξεν από τον βραχίονα, και με φωνήν, ή οποία εφανερώνα την υπερτάτην έκπληξιν:

- Τον γνωρίζω!... είπε.
— Τον γνωρίζεις;
— Ναί!... Είναι ο δόκτωρ Γιοχάουζεν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

ΠΡΟΣ ΚΑΤΗΝΤΗΣΕΩΝ Ο ΔΟΚΤΩΡ ΓΙΟΧΑΟΥΖΕΝ!

Ο Τζών Κορτ είχε συναντήση άλλοτε τόν δόκτωρα Γιοχάουζεν εις την Λιμπρεβίλλην. Δέν ήμπορούσε να κάμνη λάθος: ο βασιλεύς του έναερίου εκείνου χωρίου ήτο βεβαίωτατα ο γερμανός Ιατρός!

Όσον διά την Ιστορίαν του, τίποτε εύκολώτερον παρά να συνοψισθί ή αρχή της εις όλίγας γραμμάς, και κατόπει να αναπλάσθι έλθκλήρος μέχρι τέλους, επί τή βάσει των γεγονότων, τά οποία άπετελούν ούτως ειπείν άδιάσκατον άλυσιν, από της καλύθης του δάσους μέχρι του χωρίου Νγκάλα.

Πρό τριών έτών, — ως γνωρίζομεν,

— ο Γερμανός αυτός, επιθυμών να ε-καναλάβη τό ήκιστα σοβαρόν και όπως-δήποτε άποτυχόν πείραμα του καθηγη-τού Γκάρνερ, ανεχώρησεν εκ Μολίμ-πας, με συνοδίαν μαύριον και με όλι-κόν, — σκεύη, ένδύματα, πολεμοφόδια και τρόφιμα, — δι' άρκετά μικροχρό-νιον άπουσίαν. Ήτο γνωστόν τί έσκό-πευε να κάμη εις τάντολικά του Κά-μερουν. Είχε συλλάβη τό παράδοξον σχέδιον να εγκατασταθί έν τώ μέσω τών πιθήκων, διά να σπουδάσθι την γλωσ-σάν των. Άλλά πρός ποίον μέρος έσκό-πευε να διευθυνθί, τούτο δέν είχεν έμ-πιστευσθί εις κανένα, επειδή ήτο άρκε-τά ιδιόρρυθμος άνθρωπος, μονομανής σχεδόν, και διά να είπωτεν ούτω, μι-σός τρελος.

Αί άποκαλύψεις του Κάμη και των συντρόφων του, κατά τό ταξείδιον της έπιστροφής, άπεδείκνυον άναμφισβητή-τως, ότι ο Ιατρός είχε φθάση εις τό μέ-ρος εκείνο του δάσους, όπου έρρεε τό ποτάμιον, τό βαπτισθέν με τ'ονομά του ύπό του Μόξ Ουμπέρ. Άφού άπέλυσε την άκολουθίαν του, κατεσκεύασε μίαν σχεδίαν κ' έπεδιδάσθη μεθ' ένός Ιθαγε-νούς, ο όποιός έμεινεν εις την ύπηρε-σίαν του. Ήπειτα κατέπλευσαν και οι

δύο τόν ποταμόν μέχρι του βάλτου, εις την άκραν του όποιού Ιδρύθη ή δικτυ-ωτή καλύθη, ύπό την σκέπη των δέν-δρων της δεξιάς όχθης.

Έδώ έσταματούσαν τά θετικά «δε-δομένα», τά σχετιζόμενα πρός τας πε-ριπετείας του δόκτωρος Γιοχάουζεν. Περύ των κατόπι συμβάντων, άπλάς μόνον υποθέσεις είχαν κάμη, αλλά τώ-ρα αι υποθέσεις αύται μεταβάλλοντο εις βεβαίωτητας.

Ένθυμείσθε, ότι έρευνών έντός του κλωβού, του κενού τότε, ο Κάμη εί-χεν άνεύρη μικράν μεταλλίνην θήκην, εγκλείουσαν έν σημειωματάριον.

Αί σημειώσεις του ήσαν όλίγαι, γραμ-μαί τινες μόνον με μολυβδοκόνδυλον, κα-τά διάφορους ήμερομηνίας γραμμέναί, από της 29 Ιουλίου 1894, μέχρι της 24 Αύγουστου του ίδιου έτους.

Άπεδεικνύετο λοιπόν ότι ο δόκτωρ Γιοχάουζεν είχεν άποβιβάσθι την 29 Ιουλίου, ότι είχεν περατώσθι τά της έγ-καταστάσεως την 13 Αύγουστου, και ό-τι είχεν κατοικήσθι έντός του κλωβού του μέχρι της 25 του ίδιου μηνός, ήτοι δεκατρείς όλοκλήρους ήμέρας.

(Έπειτα συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1903

Ο Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Από σήμερα μέχρι της 15 Ιανουαρίου 1903 — Τά Δώρα και τά Προνόμια των έντός της προθεσμίας έγγραφομένων. — Και πάλιν εις τό λαχέιον θα κερδίσουν όλοι. — Οι όροι του Ξεσπαθώματος.

Παρατηρήσατε, τό Δελτίον Έγ-γραφής, τό όποιον διανέμε-ται μετά του παρόντος φυλ-λαδίου. Έκάνω γράφει: ΕΤΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΠΕΜΗΤΟΝ, 1903. Αυτό πλέον τά λέγει όλα! Μόνον τό γεγονός, ότι φέ-τας θα έορτασθί ή Είκο-σιπενταετηρίς, — σπανία, μοναδική έορτή δι' έλληγι-κόν περιοδικόν, — προσδίδει εις τό έτος μας 1903 τόσην λάμπιν, τόσην γόητρον, ώστε είνε περιττόν όλως-διόλου να έκταθώ και να σας είπω από τώρα τί και τί

ναί! Είμαι βεβαίω, ότι και όσοι δι' οίονδήποτε λόγον είχαν σκο-πόν να παραιτηθούν πλέον, και αύτοί άκόμη θα μένουν, μέ-νον και μόνον διά να έχουν την εύχαρίστησιν να λέγουν: «Ή-μουν κ' έγώ συνδρομητής της Διαπλάσεως τώ 1903. όταν έώρτασε την Είκοσιπενταετηρίδα της!»

Λοιπόν, ως άφίωμεν τώρα τά λόγια τας προτροπάς, αι όποιαι είνε όλωςδιόλου περιτταί, και ως έλθωμεν εις τά πράγματα:

Όσοι επιθυμούν να λαμβάνουν την «Διάπλασιν» και κατά τό προσεχές έτος, προσκαλούνται να συμπληρώσουν τό έσώ-κλειστον Δελτίον Έγγραφής, (έν έλλείψει Δελτίου, άρκεί μία έπιστολή), και να μου το επιστρέψουν μετά του αντίτιμου της συνδρομής, δρ. 7 διά τό Έσωτερικόν και φρ. χρ. 8 διά τό Έξωτερικόν, μέχρι της 15 Ιανουαρίου τό βραδύτερον.

Αυτή είνε ή τελευταία προθεσμία, την όποιαν δίδω. Όσοι θα έχουν ανανεώσθι την συνδρομήν των ή έγγραφη νέοι έως τότε, μόνον αύτοί θα αποκτήσουν τά δώρα και τά προ-νόμια, τά όποια παρέχω κατ' έτος εις τους προθυμότερους, ανταμείβουσα ούτω την προθυμίαν και τόν ζήλον των. Είνε δέν ταύτα:

Α'. ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ: — Ός βλέπετε εις την σελίδα 392, τό Λαχέιον μένει τό αυτό, πλούσιον και γενικόν όπως τό προη-γούμενον. Δώρα αξίας έν δλω 2,500 δραχμίων, θα διανεμη-θούν διά κλήρου εις όλους τους έντός της προθεσμίας έγγρα-

φοσόμενος. Όλοι θα κερδίσουν κάτι, άλλος μικρόν και άλλος μεγάλον, κατά την εύνοιαν της Τύχης. Κανείς δέν θα μείνη παραπονεμένος. Τοιούτων Λαχείων — τό έννοείτε, — είνε μεγάλη θυσία εκ μέρους μου, αλλά και ή μεγάλη άγάπη των φίλων μου μου την έπιτρέπει και μου την επιβάλλει.

Β'. ΤΟΜΟΙ ΜΕ ΕΚΠΤΩΣΙΝ: — Οι μέχρι της 15 Ιανουα-ρίου ανανεούντες ή έγγραφομένοι, έχουν τό προνόμιον ναγοράσου έντός της προθεσμίας ταύτης τόμους τινάς της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης εις κολή ήλαττωμένας τιμάς, ως εξής:

1ον. — Έξ (6) τόμους της Α' Περιόδου της «Διαπλάσεως» ήτοι τόν 5ον, 7ον, 18ον, 19ον, 20ον, 21ον, τιμωμένους φρ. 6, δύνανται μέχρι της 15 Ιανουαρίου να τους αγοράσουν, και τους εξ έμού αντί φρ. 4 μόνον, και ταχυδρομικώς φρ. 4,50.

2ον. — Τρείς (3) τόμους της Β' Περιόδου της «Διαπλά-σεως», ήτοι των έτών 1895, 1897 και 1899, τιμωμένους φρ. 13, δύνανται μέχρι της 15 Ιανουαρίου να τους αγορά-σουν και τους τρείς μαζί αντί φρ. 7,50 μόνον, και ταχυδρο-μικώς φρ. 9.

3ον. — Όσοιδήποτε εκ των τόμων της Βιβλιοθήκης των τιμωμένων πρός φρ. 3,50 (ήτοι: Θύμα του Φθόνου, Μαρου-σία, Νίνα, Πρόας, Πυραιοπόλης, Ύπερ Πατρίδος,) δύναν-ται να τους αγοράσουν μέχρι της 15 Ιανουαρίου αντί φρ. 2,50 έκαστον, (ένα, ή περισσότερους, ή όλους.)

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Η προθεσμία του Β' Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος, ή ό-ποία έληγε την 31 Οκτωβρίου, παρατείνεται μέχρι της 15 Ιανουαρίου 1903, ώστε όλοι οι νέοι συνδρομηταί, οι έγ-γραφομένοι διά του Ξεσπαθώματος, θα λάβουν μέρος εις τό Λαχέιον και θα αποκτήσουν τάνωτέρω προνόμια. Έννοείται ότι τάποκτούν αυτοδικαίως όσοι ενεγράφησαν ήδη, διά τό έτος 1903, είτε άπ' εύθείας είτε διά Ξεσπαθώματος, καθώς και οι ανανεώσαντες την συνδρομήν των.

Διά τόν ίδιον λόγον, διά τόν όποιον οι φίλοι μου θα σπεύ-σουν να ανανεώσουν, θα έργασθούν βεβαίως και ύπερ του Ξεσπαθώματος με ζήλον εξαιρετικόν. Το έτος της Είκοσι-πενταετηρίδος πρέπει να μας ευρη με όσην τό δυνατόν περισ-σοτέρους συνδρομητάς. Τότε μόνον θα γίνη ύψαια ή έορτή μας, και με τόν τρόπον, με τόν όποιον προπάντων επιθυμού-μεν να την έορτάσωμεν, — δηλαδή με την βελτίωσιν και την τελειοποίησιν του περιοδικού.

Αναδημοσιεύω εδώ τους όρους του Διαγωνισμού του Ξε-σπαθώματος, διά να τους ένθυμηθούν οι παλαιαί, και διά να τους μάθουν οι νέοι, οι έν τώ μεταξύ έγγραφέντες, όσοι επι-θυμούν να λάβουν μέρος.

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α'. — Εις τόν Διαγωνισμόν τούτον έχει δικαίωμα να λά-βη μέρος κάθε συνδρομητής και συνδρομητρια της Διαπλά-σεως, ο όποιός θα έχη πληρώσθι την συνδρο-μήν του διά τό έτος 1903 μέχρι της 15 Ιανουαρίου.

Β'. — Εις τόν Διαγωνισμόν τούτον θα ληφθώσιν ύπ' όψει και οι έγγραψαντες ήδη συνδρομητάς έντός της πρώτης προ-θεσμίας (31 Οκτωβρίου) είτε διά τό 1902, είτε διά τό 1903.

Γ'. — Έφ' όσον έγγραφη τις νέους συνδρομητάς, δύνανται να στέλλη τά όνίματά των με τά του αντί τιμου της συνδρομής των, άπ' εύθείας εις τό Γραφείον μου, χω-ρίς να αναμνήν την τελευταίαν ήμέραν της προθεσμίας, διότι δέν είνε ανάγκη να τους στείλη όλους μαζί.

Δ'. — Τά βραβεία θα άπονεμηθούν πρός τους έχοντας έγ-γράψη τους περισσότερους νέους συνδρομητάς μέχρι της 15 Ιανουαρίου 1903, κατά τόν εξής τρόπον:

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Τό βραβείον τούτο θ' άπονεμηθί πρός πάντας, όσοι θα έγγραφούν, είτε διά μιās είτε εκ διαλειμμάτων, περισσο-τέρους των δέκα νέους συνδρομητάς.

Όλων τούτων θα δημοσιευθί έν τή Δια-πλάσει ή εικόν, εκ φωτογραφίας την όποιαν θα μου στείλη έκαστος μετά την δημοσίευσιν των άποτελεσμάτων του Διαγωνισμού. Μεταξύ αυτών ο έγγραψας τους περισσο-τέρους, θ' ανακηρυχθί κορυφαίος, και ή εικόν του θα δημοσιευθί έν τώ μέσω του συμπλέγματος των άλλων, εις μεγαλύτερον σχήμα.

Έκτός της δημοσίευσως των εικόνων των, εις τους τυ-χόντας Πρώτης Τάξεως Βραβείου θα σταλούν ως δώρον βι-βλία εκ των ύπό του Γραφείου μου έκδοσόμενων, είτε υπό άλλου Αθηναϊκού Βιβλιοπωλείου — κατ' έκλογήν του βρα-βευθέντος. Η αξία των βιβλίων τούτων θα είνε ανάλογος πρός τό ποσόν των νέων συνδρομητών, τους όποιους θα έγ-γράψη έκαστος. Και ή μέν κορυφαίος θα ύπολογίσθι δύο φρά-γκα κατά συνδρομήν, οι δε λοιποί της τάξεως ταύτης φρ. 1,50. Π. χ. ο έγγραψας 15 συνδρομητάς, εάν είνε κορυ-φαίος, θα παραγγείλη βιβλία αξίας 30 φράγκων (2Χ15= 30), εάν δε είνε εκ των άλλων, θα παραγγείλη βιβλία αξίας φράγκων 22,50 (1.50Χ15= 22,50).

Τά ταχυδρομικά τέλη των βιβλίων των εξ άλλων βιβλιο-πωλείων προερχομένων είνε εις βάρος του παραγγέλλοντος, των δε εκ του Γραφείου μας εις βάρος ήμών.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Η τάξις αυτη θα περιλάβη εκείνους, οι όποιοι θα έγγρά-ψουν, είτε διά μιās είτε εκ διαλειμμάτων, από ένα έως δέκα νέους συνδρομητάς.

Έκ τούτων θα βραβευθούν και θα δημοσιευθί ή ει-κόν των, εκ φωτογραφίας την όποιαν θα μας στείλουν, οι εκ όσων πέντε πρώτοι κατά σειράν, οι όποιοι θα έχουν έγγράψη τους περισσότερους συνδρομητάς. Έάν δε συμπέσθι ο έκαστος πέμπτος να έχη έγγράψη τόν αυτόν άριθμόν συν-δρομητών με ένα ή περισσότερους εκ των έπομένων, τότε θα δημοσιευθί ή εικόν και όλων τούτων, όσοιδήποτε και αν είνε.

Και πρός τούτους επίσης θα σταλούν ως δώρον βιβλία, ό-πως και εις τους της Πρώτης Τάξεως, με την διαφοράν μό-νον, ότι ο μέν έγγραψας τους περισσότερους συνδρομητάς θα ύπολογίσθι φρ. 1,50 κατά συνδρομήν, οι δε άλλοι φρ. 1,25.

Όλων των άλλων θα δημοσιευθώσιν μετ' έπαίνου τά όνόμα-τα, και θα λάβουν ως δώρον βιβλία εκ των ύπό του Γραφείου μας μόνον έκδοσόμενων, ύπολογίζοντες έν φράγκον κατά συνδρομήν.

Υ.Γ. — Αί Άγγελιαί διά τό Ξεσπαθώμα δέν είνε και ά-παραίτηται. Έν τούτοις θα στείλω πρός όλους μόλις έτοιμα-σθούν αι νέαι Άγγελιαί του 1903.

Τό αντίτιμον της συνδρομής της Διαπλάσεως, τό όποιον πρέπει να συνοδεύη άπαραιτήτως τό Δελτίον της Έγγραφής, τό αντίτιμον των συνδρομών του Ξεσπαθώματος (διά τους Δια-γωνιζόμενους) καθώς και τό αντίτιμον των τόμων (διά τους θέλοντας να κάμουν χρήσιν του προνομίου,) στέλλονται άπ' εύθείας πρός τόν κ. Νίκο δ' Αον Π. Παπαδόπου-λον, διευθυντήν της Διαπλάσεως των Παί-δων, οδός Πατησίων 11 Β εις Αθήνας, είτε διά ταχυδρομικής ή τραπεζιτικής έπιταγής, είτε διά τοκομε-ριδίων, χρυσών νομισμάτων, χαρτονομισμάτων έντός έπιστολής συστημένης, κατά τας επί του Δελτίου οδηγίας.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ετελείωσεν ή διασκέδασαι τώρα θάρσιον ή εργασία. Άλλα και ή εργασία, όταν γίνεται καλά, είνε τρόπος διασκεδάσεως και μάλιστα ο καλλίτερος.

Τώρα λοιπόν θα ξάνουν το μαλλί. Η Μάρω έχει επίτηδες γι' αυτή τή δουλειά ένα εργαλείον, σαν δυο μεγάλες βούρτσες που αντί για τρίχες, έχουν σύρματα μυτερά. Ανάμεσα εις τα δύο αυτά κτένια, — έτοιμά λένε, — κτένια, — βάζουν το μαλλί λίγο-λίγο, και το ξαίνουν, το κτενίζουν, το ανοίγουν και το κάμνουν σχεδόν τρίχα-τρίχα.

Η Μάρω ξεύρει πολύ καλά αυτή την εργασία, γιατί προτήτερα έπηγε 'στη γειτόνισσα και την έμαθε. Ο Γιάννης με τή συνειθισμένη του προθυμία, τήν βοηθεί. Στέκεται κοντά της, και της δίδει μαλλί, κάθε που της χρειάζεται. Έτοιμά εργαζονται και διασκεδάζουν.

Και ή Σερπετή ξαίνει μαλλιά με τα νύχια της. Άλλ' αυτή διασκεδάει μόνον, γιατί ή εργασία που κάμνει δεν είνε βέβαια εργασία! (Έπεται συνέχεια) **Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΩ**

ΧΩΡΙΣ ΦΙΛΗΝ

(Τέλος 1ης σελ. 378.)

— Διότι είνε καταλυμένη που θα φύγη. Δεν θέλει να χωρισθή τήν μητέρα της. Είς ό,τι της έλεγα, μου απαντούσεν: «Εγώ προτιμώ τή μαμά!» Κ' εγώ έσυλλογιζόμουν: «Κρίμα να μὴν εμποροῦν αὐτὴ μητέρας να συνοδεύουν τὰ παιδιά των.»

— Ω, Μαρία μου! ανέκραξεν ή κυρία Άγγελουπούλου, αποθέτουσα τήν γραφίδα, τί λαμπράν ιδέαν μου έδωκες με αυτό που είπες! Η κυρία Βαρνά είνε ή γυναικα που μάς χρειάζεται δι' αἰφρον! Ο σύζυγός της ήτο σιδηροδρομικός υπάλληλος, και αυτή εταξείδευε συχνάκις. Είνε έξυπνη κ' εύσεινήθητη. . . Αν εδέχτο να μείνη δλίγας ήμέρας εις τήν έξοχόν, να γυρίζη 'στα χωριά και να επιβλέψη τόν μικρόκοσμόν μας, τί ώραία που θα ήτο! . . . Οά της δώσωμέν καλήν αμοιβήν, και εις τὸ διάστημα αὐτὸ θα

κερδίση περισσότερα παρά αν έκεντούσε πιλίκια, όπως κάμνει τώρα. . .

— Ωστε υπάρχουν άκομη χρήματα; ήρώτησεν ή Μαρία, ή όποία είχε πάντοτε κατά νοῦν τήν ιδέαν της.

— Εὐτυχῶς υπάρχουν, ζήτησεν ή κυρία Άγγελουπούλου.

— Δεν εμποροῦμεν ἀρά γε να στείλωμεν ἀκόμη ένα κορίτσι αἰφρον; . . . τήν καϊμένην τήν Άγγελαν Βιόννη, που έχει τόσην ανάγκην να υπάγη εις τήν έξοχόν και είνε τόσο ὠχρὰ και αδύνατη;

— Άγγέλα Βιόννη. . . υπάρχει εις τόν κατάλογον!

— Μά όχι, κυρία, είνε ή Κατίνα Βιόννη, ή αδελφή της, δέκα ετών. Η Άγγέλα είνε μικρούλα, τὸ πολὺ πέντε ετών, και είνε τί χαριτωμένη! . . . Δεν ξέρετε πῶς έκλαιγε! θά σας εκαιμε λύπη! Ο μπαμπᾶς μου εἶπεν, ότι αν ἀρκοῦν πενήντα δραχμαὶ διὰ τὰ έξοδα τῆς έξοχῆς, θά σας εἰδεν εύχαρίστως.

— Πενήντα δραχμαὶ! φθάνουν διὰ δύο! Μά τί φαντάζεται λοιπόν ο ἀγα-

πητός σου μπαμπᾶς; Μήπως νομίζει ότι στέλλομεν τὰ παιδάκια εις τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον τῆς Κηφισιάς ή ότι τὰ τρέφομεν με μπιφτέκια και με γάλους γεμιστούς; . . . Πενήντα λεπτά τήν ήμέραν διὰ σαράντα ήμέρας, λογάριαισε πόσα κάμνουν. . .

— Τότε λοιπόν, κυρία, ή υπόθεσις ετελείωσεν. . . ή Άγγέλα εἰμπορεῖ να υπάγη. . . «Ω, τί χαρά! τί χαρά!

Η κυρία Παυλίδου, ή όποία κατέφθασε τήν στιγμήν εκείνην, βλέπουσα τήν κόρην της έρυθράν εκ τῆς συγκινήσεως, με οφθαλμοῦς λάμποντας, με χείλην μειδιδῶντα, ἀνωμολόγησε καθ' έαυτήν ότι ή κυρία Άγγελουπούλου εἶχεν έννοήσι, καλλίτερα τῆς τί εἶλεπεν ἀπό τήν Μαρίαν, και έσπευσε νάναγγεῖλη ότι ἀνέλαβανεν αὐτή τὰ έξοδα τῆς Άγγέλας. Άλλά και ή κυρία Άγγελουπούλου κατεγοητεύθη τόσο ἀπό τὰ εύγενή αισθήματα τῆς κόρης, όσο και ἀπό τήν γενναίαν προσφορὰν τῆς μητρός.

Τὸ υπόλοιπον τῆς ήμέρας εκείνης, καθὼς και ή επομένη, διήλθον με πολλὰς ἀσχολίας και με νέας έντυπώσεις διὰ τήν Μαρίαν. Η διασκεδαστική ἐκπληξίς τῆς μικρῆς Άγγέλας, όταν εἶδε τὸν εαυτὸν της εις τὸν μεγάλο καθρέπτην ἐνὸς καταστήματος «Έστομων φορεμάτων» μεταμορφωμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ή χαρά της όταν ελαβε μίαν κούκλαν τῆς Μαρίας ὡς σύντροπον τάχα διὰ τὸ ταξείδι, έπειτα ή σκηνή τοῦ σταθμοῦ, τὰ τρεχάματα τῶν κορασιῶν, τὰ όποία ήσαν μᾶλλον σαστισμένα παρά χαρούμενα, μερικά δὲ και κλαυμένα ή φαιδρὰ φλυαρία τῆς Κατίνας, ή όποία προσεπάθει να ενθαρρύνη τὰς μικράς της συντρόφους με υποσχέσεις παντοειδεῖς τὸ καμάρι τῆς Ιουλίας Βαρνά που εβλεπε τὰ ἄλλα κοράσια να περιστοιχίζου τήν μητέρα της, ή όποία μόλις ἐπρόφθανε νάπαντᾶ εις δλας τὰς ἐρωτήσεις, δένουσα ὀλονέν καρδόνια ὑποδημάτων, στερεώνουσα μικρὰ δέματα, συσκευάζουσα καλῶδια ἀδεξιάς κλεισμένα τέλος τὸ τελευταῖον βλέμμα εις τὸ βαγόνι: ή Άγγέλα ένθρονισμένη ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Βαρνά, και ή Κατίνα ὀρθία ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, κατασκευάζουσα με τὸ μανδηλί της ένα ποτικᾶκι, διὰ να διασκεδάση ὄλον τὸ ση-

— Τὸ υπόλοιπον τῆς ήμέρας εκείνης, καθὼς και ή επομένη, διήλθον με πολλὰς ἀσχολίας και με νέας έντυπώσεις διὰ τήν Μαρίαν. Η διασκεδαστική ἐκπληξίς τῆς μικρῆς Άγγέλας, όταν εἶδε τὸν εαυτὸν της εις τὸν μεγάλο καθρέπτην ἐνὸς καταστήματος «Έστομων φορεμάτων» μεταμορφωμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ή χαρά της όταν ελαβε μίαν κούκλαν τῆς Μαρίας ὡς σύντροπον τάχα διὰ τὸ ταξείδι, έπειτα ή σκηνή τοῦ σταθμοῦ, τὰ τρεχάματα τῶν κορασιῶν, τὰ όποία ήσαν μᾶλλον σαστισμένα παρά χαρούμενα, μερικά δὲ και κλαυμένα ή φαιδρὰ φλυαρία τῆς Κατίνας, ή όποία προσεπάθει να ενθαρρύνη τὰς μικράς της συντρόφους με υποσχέσεις παντοειδεῖς τὸ καμάρι τῆς Ιουλίας Βαρνά που εβλεπε τὰ ἄλλα κοράσια να περιστοιχίζου τήν μητέρα της, ή όποία μόλις ἐπρόφθανε νάπαντᾶ εις δλας τὰς ἐρωτήσεις, δένουσα ὀλονέν καρδόνια ὑποδημάτων, στερεώνουσα μικρὰ δέματα, συσκευάζουσα καλῶδια ἀδεξιάς κλεισμένα τέλος τὸ τελευταῖον βλέμμα εις τὸ βαγόνι: ή Άγγέλα ένθρονισμένη ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Βαρνά, και ή Κατίνα ὀρθία ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, κατασκευάζουσα με τὸ μανδηλί της ένα ποτικᾶκι, διὰ να διασκεδάση ὄλον τὸ ση-

— Τὸ υπόλοιπον τῆς ήμέρας εκείνης, καθὼς και ή επομένη, διήλθον με πολλὰς ἀσχολίας και με νέας έντυπώσεις διὰ τήν Μαρίαν. Η διασκεδαστική ἐκπληξίς τῆς μικρῆς Άγγέλας, όταν εἶδε τὸν εαυτὸν της εις τὸν μεγάλο καθρέπτην ἐνὸς καταστήματος «Έστομων φορεμάτων» μεταμορφωμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ή χαρά της όταν ελαβε μίαν κούκλαν τῆς Μαρίας ὡς σύντροπον τάχα διὰ τὸ ταξείδι, έπειτα ή σκηνή τοῦ σταθμοῦ, τὰ τρεχάματα τῶν κορασιῶν, τὰ όποία ήσαν μᾶλλον σαστισμένα παρά χαρούμενα, μερικά δὲ και κλαυμένα ή φαιδρὰ φλυαρία τῆς Κατίνας, ή όποία προσεπάθει να ενθαρρύνη τὰς μικράς της συντρόφους με υποσχέσεις παντοειδεῖς τὸ καμάρι τῆς Ιουλίας Βαρνά που εβλεπε τὰ ἄλλα κοράσια να περιστοιχίζου τήν μητέρα της, ή όποία μόλις ἐπρόφθανε νάπαντᾶ εις δλας τὰς ἐρωτήσεις, δένουσα ὀλονέν καρδόνια ὑποδημάτων, στερεώνουσα μικρὰ δέματα, συσκευάζουσα καλῶδια ἀδεξιάς κλεισμένα τέλος τὸ τελευταῖον βλέμμα εις τὸ βαγόνι: ή Άγγέλα ένθρονισμένη ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Βαρνά, και ή Κατίνα ὀρθία ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, κατασκευάζουσα με τὸ μανδηλί της ένα ποτικᾶκι, διὰ να διασκεδάση ὄλον τὸ ση-

— Τὸ υπόλοιπον τῆς ήμέρας εκείνης, καθὼς και ή επομένη, διήλθον με πολλὰς ἀσχολίας και με νέας έντυπώσεις διὰ τήν Μαρίαν. Η διασκεδαστική ἐκπληξίς τῆς μικρῆς Άγγέλας, όταν εἶδε τὸν εαυτὸν της εις τὸν μεγάλο καθρέπτην ἐνὸς καταστήματος «Έστομων φορεμάτων» μεταμορφωμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ή χαρά της όταν ελαβε μίαν κούκλαν τῆς Μαρίας ὡς σύντροπον τάχα διὰ τὸ ταξείδι, έπειτα ή σκηνή τοῦ σταθμοῦ, τὰ τρεχάματα τῶν κορασιῶν, τὰ όποία ήσαν μᾶλλον σαστισμένα παρά χαρούμενα, μερικά δὲ και κλαυμένα ή φαιδρὰ φλυαρία τῆς Κατίνας, ή όποία προσεπάθει να ενθαρρύνη τὰς μικράς της συντρόφους με υποσχέσεις παντοειδεῖς τὸ καμάρι τῆς Ιουλίας Βαρνά που εβλεπε τὰ ἄλλα κοράσια να περιστοιχίζου τήν μητέρα της, ή όποία μόλις ἐπρόφθανε νάπαντᾶ εις δλας τὰς ἐρωτήσεις, δένουσα ὀλονέν καρδόνια ὑποδημάτων, στερεώνουσα μικρὰ δέματα, συσκευάζουσα καλῶδια ἀδεξιάς κλεισμένα τέλος τὸ τελευταῖον βλέμμα εις τὸ βαγόνι: ή Άγγέλα ένθρονισμένη ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Βαρνά, και ή Κατίνα ὀρθία ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, κατασκευάζουσα με τὸ μανδηλί της ένα ποτικᾶκι, διὰ να διασκεδάση ὄλον τὸ ση-

— Τὸ υπόλοιπον τῆς ήμέρας εκείνης, καθὼς και ή επομένη, διήλθον με πολλὰς ἀσχολίας και με νέας έντυπώσεις διὰ τήν Μαρίαν. Η διασκεδαστική ἐκπληξίς τῆς μικρῆς Άγγέλας, όταν εἶδε τὸν εαυτὸν της εις τὸν μεγάλο καθρέπτην ἐνὸς καταστήματος «Έστομων φορεμάτων» μεταμορφωμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ή χαρά της όταν ελαβε μίαν κούκλαν τῆς Μαρίας ὡς σύντροπον τάχα διὰ τὸ ταξείδι, έπειτα ή σκηνή τοῦ σταθμοῦ, τὰ τρεχάματα τῶν κορασιῶν, τὰ όποία ήσαν μᾶλλον σαστισμένα παρά χαρούμενα, μερικά δὲ και κλαυμένα ή φαιδρὰ φλυαρία τῆς Κατίνας, ή όποία προσεπάθει να ενθαρρύνη τὰς μικράς της συντρόφους με υποσχέσεις παντοειδεῖς τὸ καμάρι τῆς Ιουλίας Βαρνά που εβλεπε τὰ ἄλλα κοράσια να περιστοιχίζου τήν μητέρα της, ή όποία μόλις ἐπρόφθανε νάπαντᾶ εις δλας τὰς ἐρωτήσεις, δένουσα ὀλονέν καρδόνια ὑποδημάτων, στερεώνουσα μικρὰ δέματα, συσκευάζουσα καλῶδια ἀδεξιάς κλεισμένα τέλος τὸ τελευταῖον βλέμμα εις τὸ βαγόνι: ή Άγγέλα ένθρονισμένη ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Βαρνά, και ή Κατίνα ὀρθία ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, κατασκευάζουσα με τὸ μανδηλί της ένα ποτικᾶκι, διὰ να διασκεδάση ὄλον τὸ ση-

— Τὸ υπόλοιπον τῆς ήμέρας εκείνης, καθὼς και ή επομένη, διήλθον με πολλὰς ἀσχολίας και με νέας έντυπώσεις διὰ τήν Μαρίαν. Η διασκεδαστική ἐκπληξίς τῆς μικρῆς Άγγέλας, όταν εἶδε τὸν εαυτὸν της εις τὸν μεγάλο καθρέπτην ἐνὸς καταστήματος «Έστομων φορεμάτων» μεταμορφωμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ή χαρά της όταν ελαβε μίαν κούκλαν τῆς Μαρίας ὡς σύντροπον τάχα διὰ τὸ ταξείδι, έπειτα ή σκηνή τοῦ σταθμοῦ, τὰ τρεχάματα τῶν κορασιῶν, τὰ όποία ήσαν μᾶλλον σαστισμένα παρά χαρούμενα, μερικά δὲ και κλαυμένα ή φαιδρὰ φλυαρία τῆς Κατίνας, ή όποία προσεπάθει να ενθαρρύνη τὰς μικράς της συντρόφους με υποσχέσεις παντοειδεῖς τὸ καμάρι τῆς Ιουλίας Βαρνά που εβλεπε τὰ ἄλλα κοράσια να περιστοιχίζου τήν μητέρα της, ή όποία μόλις ἐπρόφθανε νάπαντᾶ εις δλας τὰς ἐρωτήσεις, δένουσα ὀλονέν καρδόνια ὑποδημάτων, στερεώνουσα μικρὰ δέματα, συσκευάζουσα καλῶδια ἀδεξιάς κλεισμένα τέλος τὸ τελευταῖον βλέμμα εις τὸ βαγόνι: ή Άγγέλα ένθρονισμένη ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Βαρνά, και ή Κατίνα ὀρθία ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, κατασκευάζουσα με τὸ μανδηλί της ένα ποτικᾶκι, διὰ να διασκεδάση ὄλον τὸ ση-

— Τὸ υπόλοιπον τῆς ήμέρας εκείνης, καθὼς και ή επομένη, διήλθον με πολλὰς ἀσχολίας και με νέας έντυπώσεις διὰ τήν Μαρίαν. Η διασκεδαστική ἐκπληξίς τῆς μικρῆς Άγγέλας, όταν εἶδε τὸν εαυτὸν της εις τὸν μεγάλο καθρέπτην ἐνὸς καταστήματος «Έστομων φορεμάτων» μεταμορφωμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ή χαρά της όταν ελαβε μίαν κούκλαν τῆς Μαρίας ὡς σύντροπον τάχα διὰ τὸ ταξείδι, έπειτα ή σκηνή τοῦ σταθμοῦ, τὰ τρεχάματα τῶν κορασιῶν, τὰ όποία ήσαν μᾶλλον σαστισμένα παρά χαρούμενα, μερικά δὲ και κλαυμένα ή φαιδρὰ φλυαρία τῆς Κατίνας, ή όποία προσεπάθει να ενθαρρύνη τὰς μικράς της συντρόφους με υποσχέσεις παντοειδεῖς τὸ καμάρι τῆς Ιουλίας Βαρνά που εβλεπε τὰ ἄλλα κοράσια να περιστοιχίζου τήν μητέρα της, ή όποία μόλις ἐπρόφθανε νάπαντᾶ εις δλας τὰς ἐρωτήσεις, δένουσα ὀλονέν καρδόνια ὑποδημάτων, στερεώνουσα μικρὰ δέματα, συσκευάζουσα καλῶδια ἀδεξιάς κλεισμένα τέλος τὸ τελευταῖον βλέμμα εις τὸ βαγόνι: ή Άγγέλα ένθρονισμένη ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Βαρνά, και ή Κατίνα ὀρθία ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, κατασκευάζουσα με τὸ μανδηλί της ένα ποτικᾶκι, διὰ να διασκεδάση ὄλον τὸ ση-

— Τὸ υπόλοιπον τῆς ήμέρας εκείνης, καθὼς και ή επομένη, διήλθον με πολλὰς ἀσχολίας και με νέας έντυπώσεις διὰ τήν Μαρίαν. Η διασκεδαστική ἐκπληξίς τῆς μικρῆς Άγγέλας, όταν εἶδε τὸν εαυτὸν της εις τὸν μεγάλο καθρέπτην ἐνὸς καταστήματος «Έστομων φορεμάτων» μεταμορφωμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ή χαρά της όταν ελαβε μίαν κούκλαν τῆς Μαρίας ὡς σύντροπον τάχα διὰ τὸ ταξείδι, έπειτα ή σκηνή τοῦ σταθμοῦ, τὰ τρεχάματα τῶν κορασιῶν, τὰ όποία ήσαν μᾶλλον σαστισμένα παρά χαρούμενα, μερικά δὲ και κλαυμένα ή φαιδρὰ φλυαρία τῆς Κατίνας, ή όποία προσεπάθει να ενθαρρύνη τὰς μικράς της συντρόφους με υποσχέσεις παντοειδεῖς τὸ καμάρι τῆς Ιουλίας Βαρνά που εβλεπε τὰ ἄλλα κοράσια να περιστοιχίζου τήν μητέρα της, ή όποία μόλις ἐπρόφθανε νάπαντᾶ εις δλας τὰς ἐρωτήσεις, δένουσα ὀλονέν καρδόνια ὑποδημάτων, στερεώνουσα μικρὰ δέματα, συσκευάζουσα καλῶδια ἀδεξιάς κλεισμένα τέλος τὸ τελευταῖον βλέμμα εις τὸ βαγόνι: ή Άγγέλα ένθρονισμένη ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Βαρνά, και ή Κατίνα ὀρθία ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, κατασκευάζουσα με τὸ μανδηλί της ένα ποτικᾶκι, διὰ να διασκεδάση ὄλον τὸ ση-

— Τὸ υπόλοιπον τῆς ήμέρας εκείνης, καθὼς και ή επομένη, διήλθον με πολλὰς ἀσχολίας και με νέας έντυπώσεις διὰ τήν Μαρίαν. Η διασκεδαστική ἐκπληξίς τῆς μικρῆς Άγγέλας, όταν εἶδε τὸν εαυτὸν της εις τὸν μεγάλο καθρέπτην ἐνὸς καταστήματος «Έστομων φορεμάτων» μεταμορφωμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ή χαρά της όταν ελαβε μίαν κούκλαν τῆς Μαρίας ὡς σύντροπον τάχα διὰ τὸ ταξείδι, έπειτα ή σκηνή τοῦ σταθμοῦ, τὰ τρεχάματα τῶν κορασιῶν, τὰ όποία ήσαν μᾶλλον σαστισμένα παρά χαρούμενα, μερικά δὲ και κλαυμένα ή φαιδρὰ φλυαρία τῆς Κατίνας, ή όποία προσεπάθει να ενθαρρύνη τὰς μικράς της συντρόφους με υποσχέσεις παντοειδεῖς τὸ καμάρι τῆς Ιουλίας Βαρνά που εβλεπε τὰ ἄλλα κοράσια να περιστοιχίζου τήν μητέρα της, ή όποία μόλις ἐπρόφθανε νάπαντᾶ εις δλας τὰς ἐρωτήσεις, δένουσα ὀλονέν καρδόνια ὑποδημάτων, στερεώνουσα μικρὰ δέματα, συσκευάζουσα καλῶδια ἀδεξιάς κλεισμένα τέλος τὸ τελευταῖον βλέμμα εις τὸ βαγόνι: ή Άγγέλα ένθρονισμένη ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Βαρνά, και ή Κατίνα ὀρθία ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, κατασκευάζουσα με τὸ μανδηλί της ένα ποτικᾶκι, διὰ να διασκεδάση ὄλον τὸ ση-

— Τὸ υπόλοιπον τῆς ήμέρας εκείνης, καθὼς και ή επομένη, διήλθον με πολλὰς ἀσχολίας και με νέας έντυπώσεις διὰ τήν Μαρίαν. Η διασκεδαστική ἐκπληξίς τῆς μικρῆς Άγγέλας, όταν εἶδε τὸν εαυτὸν της εις τὸν μεγάλο καθρέπτην ἐνὸς καταστήματος «Έστομων φορεμάτων» μεταμορφωμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ή χαρά της όταν ελαβε μίαν κούκλαν τῆς Μαρίας ὡς σύντροπον τάχα διὰ τὸ ταξείδι, έπειτα ή σκηνή τοῦ σταθμοῦ, τὰ τρεχάματα τῶν κορασιῶν, τὰ όποία ήσαν μᾶλλον σαστισμένα παρά χαρούμενα, μερικά δὲ και κλαυμένα ή φαιδρὰ φλυαρία τῆς Κατίνας, ή όποία προσεπάθει να ενθαρρύνη τὰς μικράς της συντρόφους με υποσχέσεις παντοειδεῖς τὸ καμάρι τῆς Ιουλίας Βαρνά που εβλεπε τὰ ἄλλα κοράσια να περιστοιχίζου τήν μητέρα της, ή όποία μόλις ἐπρόφθανε νάπαντᾶ εις δλας τὰς ἐρωτήσεις, δένουσα ὀλονέν καρδόνια ὑποδημάτων, στερεώνουσα μικρὰ δέματα, συσκευάζουσα καλῶδια ἀδεξιάς κλεισμένα τέλος τὸ τελευταῖον βλέμμα εις τὸ βαγόνι: ή Άγγέλα ένθρονισμένη ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Βαρνά, και ή Κατίνα ὀρθία ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, κατασκευάζουσα με τὸ μανδηλί της ένα ποτικᾶκι, διὰ να διασκεδάση ὄλον τὸ ση-

— Τὸ υπόλοιπον τῆς ήμέρας εκείνης, καθὼς και ή επομένη, διήλθον με πολλὰς ἀσχολίας και με νέας έντυπώσεις διὰ τήν Μαρίαν. Η διασκεδαστική ἐκπληξίς τῆς μικρῆς Άγγέλας, όταν εἶδε τὸν εαυτὸν της εις τὸν μεγάλο καθρέπτην ἐνὸς καταστήματος «Έστομων φορεμάτων» μεταμορφωμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ή χαρά της όταν ελαβε μίαν κούκλαν τῆς Μαρίας ὡς σύντροπον τάχα διὰ τὸ ταξείδι, έπειτα ή σκηνή τοῦ σταθμοῦ, τὰ τρεχάματα τῶν κορασιῶν, τὰ όποία ήσαν μᾶλλον σαστισμένα παρά χαρούμενα, μερικά δὲ και κλαυμένα ή φαιδρὰ φλυαρία τῆς Κατίνας, ή όποία προσεπάθει να ενθαρρύνη τὰς μικράς της συντρόφους με υποσχέσεις παντοειδεῖς τὸ καμάρι τῆς Ιουλίας Βαρνά που εβλεπε τὰ ἄλλα κοράσια να περιστοιχίζου τήν μητέρα της, ή όποία μόλις ἐπρόφθανε νάπαντᾶ εις δλας τὰς ἐρωτήσεις, δένουσα ὀλονέν καρδόνια ὑποδημάτων, στερεώνουσα μικρὰ δέματα, συσκευάζουσα καλῶδια ἀδεξιάς κλεισμένα τέλος τὸ τελευταῖον βλέμμα εις τὸ βαγόνι: ή Άγγέλα ένθρονισμένη ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κυρίας Βαρνά, και ή Κατίνα ὀρθία ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου, κατασκευάζουσα με τὸ μανδηλί της ένα ποτικᾶκι, διὰ να διασκεδάση ὄλον τὸ ση-

τὸ κοράσιον εις τήν κομψήν δερματίνην θήκην τὰ στυπόχαρτά της, τὸ διαφανές της και τὰς ἐπιστολάς, τὰς ἐρχομένας εκ τῶν χωρίων, τὰς όποίας ἐπάρνει εις τὸ σπίτι διὰ νὰ τας ἀναγινώσκῃ εις τοὺς γονεῖς της. Αὐτὴ ήνοιγε πάντοτε τὸ ταχυδρομεῖον και αὐτὴ ἀνεγίνωσκε τὰς ἐπιστολάς εις ἐπήκοον τῆς γηραιᾶς της φίλης, — ή όποία δεν έπρεπε να κουράζη πολὺ τήν δρασίη της, — οὕτως ὥστε γρήγορα ή Μαρία ήρχισε να ενδιαφέρεται και δι' ἄλλας, ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων προστατευομένων της. Η λαμπρά της μνήμη τῆ ἐπέτρεψε πολλάκις να υπενθυμίσῃ μερικάς λεπτομερείας εις τήν πολυάσχολον Πρόεδρον, ή όποία δεν ήτο δυνατόν να τα ένθυμῆται ὅλα. Εἶχε γίνῃ πλέον ή καλὴ φίλη και ή πολυτιμὸς βοηθὸς τῆς κυρίας Άγγελουπούλου.

Εἶνε περιττὸν να εἰπωμεν, ότι περισσότερο τῶν ἄλλων κορασιῶν, ἐνδιέφερον τήν Μαρίαν ή Κατίνα και ή Άγγέλα. Φαντασθῆτε λοιπόν τήν χαρὰν της, όταν μίαν ήμέραν ελαβὸν ἐπιστολήν, ή γραφικὸς χαρακτήρ της όποίας τῆς υπενθύμισε τὸ δημοτικὸν Σχολεῖον: ήτο ἐπιστολὴ τῆς Κατίνας Βιόννης:

«Τρεῖς φορές εἰς τὴν ἡμέραν εἶπα εις τὴν ἀγαπητὴν μου μητέρα και της εἶπα ένα σὺρὸν πράγματα γιὰ σᾶς, ἄλλὰ ή κυρά-Άλεξάνδρα μου λέγει ότι πρέπει να γράψω και εις σᾶς κατ' εὐθείαν. Λοιπὸν σᾶς λέγω ότι εἴμεθα πολὺ εύχαριστημένοι εἰς ὑμᾶς, γιατί ἔχουν κέρατα, και προτιμᾶ τὸς κότες και τὰ κοτόπουλα, και πάντοτε αὐτὴ τὸς ρίπτει τὸ κριθᾶρι. Σᾶς λέγω ἀκόμη ότι ή Άγγέλα εἶνε πολὺ πρόνομη και δεν κλαίγει πιά όταν πρόκειται να φάγη, ὡπως έκλαιγε 'στὸ σπίτι μας, που δεν εἶχεν ὄρεξι καθόλου. Ἄπεναντίας μάλιστα τρώγει ἀπ' ὅλα, και προχθὲς στὸ τραπέζι εἶπε: «Εγὼ εἶφα μόνον δυο φέτες τυρὶ φρέσκο» δεν θέλω να φάγη ή Κατίνα τρεῖς.» Καὶ ἅμα εἶδε ότι εγὼ ἔτρωγα και τήν τρίτην ἄρχισε να κλαίη, διότι δεν εἶχε πλέον ὄρεξι να κάμῃ και αὐτὴ τὸ ἴδιο.

«Τίποτε ἄλλο δεν ἔχω να σας διηγηθῶ: σᾶς εύχαριστῶ πολὺ πολὺ, διότι ἔκαμάτε γιὰ μᾶς, και μένω ἀγαπητὴ μου εὐεργέτρια.

«Η ἀφωσιωμένη σας και ὑπόχρεως **ΚΑΤΙΝΑ ΒΙΟΝΝΗ**»

«Άλλ' ή μεγαλειτέρα εύχαριστήσις τοῦ θέρους ἐκείνου διὰ τήν Μαρίαν, ὑπῆρξεν ή ἐπίσκεψις, τήν όποίαν εκαιμεν εις τὰ παιδιά.» Επῆλθε κάποια διαφωνία μεταξύ ἐνὸς χωρικοῦ, ή όποιος εἶχεν εις τὸ σπίτι του μερικά κοράσια, και τῆς κυρίας Βαρνά ή όποία τα ἐπέ-

βλεπεν: Ο κύριος Παυλίδης, ή όποιος παρηκολούθει μετὰ στοργῆς τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον, προσεφέρθη να μεταβῇ αὐτοπροσώπως και να κανονίσῃ αὐτὸς τήν διαφορὰν. Η κυρία Άγγελουπούλου εἶδε μετὰ χαρᾶς κ' εύγνωμοσύνης, ἀπεφασίσθη δὲ να συνοδεύῃ τὸν διαιτητὴν και ή Μαρία. Ἄλλως τε εκαιμεν τόσην ζέσην εις τὰς Ἀθήνας ἐκείνας τὰς ήμέρας, ὥστε μία μικρὰ διαμονή εις τήν έξοχόν δεν θά ήτο περιττή.

Η ἐκδρομὴ διήρκεσε μίαν εβδομάδα. Καθησύχασαν τὸν χωρικὸν με καλά λόγια και τῷ ἐπλήρωσαν τὰς ζήτητάς, τὰς όποίας τοῦ εἶχε κάμῃ ένα κορίτσι πολὺ ζωηρόν. ἐπεσεφέρθησαν δλα τὰ παιδιά τὰ προστατευόμενα ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, εις ὅλα τὰ περίε χωρία και εις ὅλα τὰ κτήματα, ἐπέστρεψαν δὲ εις τὰς Ἀθήνας εἶπερ ποτε πεπεισμένοι περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ ἔργου.

Ἀργότερα, όταν τὰ χρήματα ήρχισαν να ὀλιγοστεύουν, ή κυρία Άγγελουπούλου παρεκάλεσε τὰς μικράς δεσποινίδας να πραγματοποιήσουν τὰ σχέδιά των, ἀναμειχθεῖσα δὲ μετ' αὐτῶν και ή Μαρία, ελαβὸν ἀφορμὴν να κάμῃ λαμπρὰς γυωριμίας. Καὶ εις τήν Παιδικὴν Ἐφορτήν, ή όποία εἶνε τότε εις τὸ Ζάπτεον, ἀνέδειξε ὄλον της τὸν ζήλον και ὄλην της τήν δραστηριότητα.

Ἐκτοτε ή Μαρία δεν ήσθάνθη πλῆθξιν: ή καρδιά της και ή νοῦς της εἶχον πάντοτε ἐνασχόλησιν, ή όποία δεν τῆ ἐπέτρεπε να μελαγχολήσῃ, εύργετοῦσα δὲ τοὺς ἄλλους εύεργετοῦσε συγχρόνως και τὸν εαυτὸν της.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο Διευθυντής της Διαπλάσεως εύχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας ὅσους τὸν συνεχάρσαν ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του βορῆ, εἴτε δι' ἐπισκέψεως, εἴτε δι' ἐπιστολῶν, διὰ ποιημάτων, διὰ τηλεγραφημάτων, διὰ καρτῶν και δι' ἐπισκεπητηρίων. Ἄδυνατὸν να τοὺς ἀναφέρω εἰς ὅλα, δίδει τὰ ὀνόματά των ὅτι κατελήμβανον διαν τὸν χρόνον τῆς Ἀλληλογραφίας.

Οσοι ἐχάσατε τὰς ἀποδείξεις σας και δεν ένθυμησθε πλέον τὸν ἀριθμὸν σας, διὰ να εἰδῆτε τί ἐπερίσσευε εις τὸ Λαγεῖον, σᾶς παρακαλῶ να ἔχετε ὀλίγη ὑπομονήν. Σήμερ' αἴφρον θά λάβετε τὸ δῶρον σας και θά το μᾶτετε (εἰν δὲν το εἶλατε ἔως τώρα.) Ἐν τούτοις συγχάρω τοὺς κερδίσαντας τοὺς πρώτους ἀριθμούς, και διαπύρους τῆς Ἐκείνης, ή όποία ἐκέρδισε τὸν πρῶτον. Ἄς μου στειλῇ λοιπὸν ὀλίγην σοκολάταν, να τήν μοιρᾶσῃ εις ὅσους ἐκατάσαν να μαντεύσουν ὀνομά της. Τήν μιστὴν θά τήν στειλῶ εις τὴν Ἀδραν τῆς Κερκίρας, ή όποία εἶρε τρία διάφορα ὀνόματα — ἀλλ' ἀπέτυχε και εις τὰ τρία.

Δυο χρόνια, μάλιστα, δυο δόκιμα χρόνια εἶχε να μου γράψῃ ή φιλετάτη μου Κόρη τῶν Ἀλπεων! Βέβαια δεν δικαιολογεῖται εύκολα τόσον μακρὰ σιωπή, ἀλλ' ή Διαπλάσις εἶνε

συγχωρεῖ προθύμως, ἀφοῦ μάλιστα ἔχη τὴν ὑπόσχεσιν ότι τοῦ λοιποῦ ή Κόρη τῶν Ἀλπεων θά εἶνε τακτικὴ.

Φίλε I. X. Δ. οὐδέποτε δημοσιεύω ἔργα συνδρομητῶν μου.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Προς τους μέχρι της 15 Ιανουαρίου εγγραφησμένους δια τὸ ἔτος 1903

Φυλάξατε τὰς Ἀποδείξεις σας!

ριγραφῆ τοῦ ταξιδίου» καί, τὸ Κεφάλαιον ποῦ βλέπετε εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» εἶνε τὸ δεκά μας.) Ἀσπρο Πορτοκάλι ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ἐπιστολήν καὶ διὰ τὸ χαριτωμένον ποηματάκι) οἱ μετ' ὧν ζητεῖς ἀλληγογραφίαν δὲν εἶνε ἄλλο ἀγρία, καὶ παρέλειψα τὰ ψευδώνυμα τῶν χοριτσιῶν (Κωπηλάτιδα Κύθρου εἶδες; ἢ μεγάλη Πληροφόρια ἔφαγε τὰς μικρὰς, ὅπως τὸ μεγάλο ψάρι τρώγει τὸ μικρό.) Ἀργυροχρον Φωνή, Χωλὸν Διάβολον ([ΣΕ] διὰ τὴν ὄρλιαν ἐπιστολήν) Ἀδ-ρὲ μὴ κλ. κλ.

Εἰς δὲ σὺς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Νοεμβρίου, θάπαντῆσα εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 25 Ιανουαρίου
 Ὁ χάρις τῶν λίθων, ἐπὶ τοῦ ἑσπέρου δὶον τὰ γράμμα-
 τὰς ἄλλοις τῶν οἱ ἀναγνώστηται, κατεῖται ἐν
 τῷ Γραμματικῷ καὶ φωνητικῷ, ἂν ἔσονται
 πρὸς 30 φύλλα καὶ τιμὴται πρ. 2

- 887. Δεξιόγραφος
 Κτηρικὴν ἀντιφωνίαν
 Με ἀρχαίαν καὶ πλουσίαν
 Πόλιν ἐπὶ συννώσας,
 Σχηματικῆς ἐπὶ λεπτὸν
 Ὀν τι μυθολογικόν.
- 888. Ἀναγραμματισμός.
 Τὴν μητέρα ἑνὸς θεοῦ
 Ἐάν ἀναγρῆματιάζῃ,
 Ἐχεῖ ἄνομα ὄντος
 Πού ἐπὶ σώμα θάπαντῆσας.
- 889. Τονόγραφος.
 Ἦτο εἰς ἐκ τῶν Γηγάντων, ἀλλὰ ὄντιονοσίει,
 Στῆν Παρθένον τῆς Σοφίας ἀπεδόθη καρτερούς.
- 890. Αἴνευμα.
 Εἶνε κτηνὸν τάρσενικόν
 Καὶ Μάγισσα τὸ θηλυκόν
- 891. Ἀκανόνιστος.
 * * * * * Νάντικατασταθῶν
 * * * * * οἱ ἄστερικοι
 * * * * * διὰ γράμματων
 * * * * * οὕτως, ὥστε νά
 * * * * * ναγινώσκωνται
 * * * * * τὰ ὄνματα ἐ-
 * * * * * πὶ ποταμῶν.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸνομα θεῶς ἀρχαίας.
 892. εὐρύθηρ Μήγδλην.
 Διὰ τῆς καταλλήλου ἀναρτίσεως τῶν γραμμά-
 των τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίζῃ ἀρχαίον γνω-
 μικόν:
 Τὸῦτο, χάρις, ὄμηρ, πῆ, ὄστᾶ.
 893. Κρυπτογραφικόν.
 1234567-348-1629198-α-348-16691
 98-3γ338347. (Ἀρχαίον γνωμικόν)
 894. Μαγικόν Γράμμα, μετὰ Κυβολέξου.
 Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ
 αὐτοῦ, σχηματίζον ἄλλας τῶσας λέξεις, ἀποτε-
 λούσας κατὰ σειράν κυβολέξου:
 ἔλαια, ἔιδος, λιμήν, σχῆμα.
 [Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήθησαν ἐκ
 τῆς συλλογῆς τῆς Διμήτρως Ν. Φαρμακίδου.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις ἀπὸ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς καὶ
 λέξαι δ' ἔσονται. Ἐλάχιστοι δὲ 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
 ἀγαθῶν τῶν 10 πληροῦνται ὡς τὰ ὄν 10 λέξεις.]

Αὐτοῦτο Μικρὰ Μυστικὰ, ἂν ὄνομα, ψευ-
 δάνυμον καὶ διεθύνειν ὄμου μέχρι τοῦ
 νέου ἔτους. — Γεώργιος, Ἰατρίτης, Καρδίτσα.
 (B-79)

Ζητῶ ἀνταλλαγῇ Μικρῶν Μυστικῶν μετὰ
 τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ φίλων τῆς Διαπλάσεως. —
 Μολὸν Λαβὴ. (B-80)

Αὐτοῦτο εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
 δελτάρια. — Γεώργιος Σ. Πολυλάς, μα-
 θητής, Κέρκυρα (Ἑλλάς). (B-81)

Ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως», εἴτε νέοι εἴτε παλαιοί, τῶν ὁποίων ἡ συν-
 δρομὴ διὰ τὸ εἰκοστὸν πέντετον ἀπέχευ ἔτος 1903, θὰ ἔχη φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον καὶ
 μέχρι τῆς 15 Ιανουαρίου, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῶν κάτωθι Δώρων, ἢ ὅποια
 θὰ γίνῃ διὰ Κλήρου.

Τὸν αὐτῶτα ἀριθμὸν τῆς ἐν τῷ Μητρώφῳ τοῦ 1903 ἐγγραφῆς θὰ φέρῃ καὶ ἡ ἀπόδειξις
 πληρωμῆς, ἢ διδομένη, εἴτε στελλομένη ταχυδρομικῶς πρὸς ἕκαστον συνδρομητὴν, ἀμα
 τῆ λήψεως τῆς συνδρομῆς του. Ὅλοι οὗτοι οἱ ἀριθμοί, τῶν μέχρι τῆς 15 Ιανουαρίου ἐκδοθη-
 σομένων ἀποδείξεων πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς τοῦ 1903, θὰ τεθῶναι ἐν τῷ Κληρωτικῷ, θὰ
 κληρωθῶσι δὲ ὅλοι μέχρι τοῦ τελευταίου, καὶ θὰ κερδίσουν τ' ἀκόλουθα ἀντικει-
 μενα κατὰ σειράν κληρώσεως, ὡς ἔξῃ:

- Ὁ 1ος. Ἐν χρυσοῦν ὀβολόγιον τῆς τέσεης ἀνδρικὸν μὲν ἂν ὁ λαχῶς πῆσῃ εἰς συν-
 δρομητὴν, μικρὸν δὲ γυναικίον ἐν πέτῃ εἰς συνδρομητρίαν. Ἀξίας δρ. 100
- Ὁ 2ος. Μίαν σειράν τῶμων Διαπλάσεως ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1902 (ἐκτὸς
 τοῦ ἐξητηλημένου τόμου τοῦ 1880). Ἀξίας δρ. 87
- Ὁ 3ος. Μίαν σειράν τῶμων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως, ἀποτελουμένην ἐκ 15
 διαφόρων βιβλίων. Ἀξίας δρ. 37
- Ὁ 4ος. Τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρηγόπουλου. Ἀξ. δρ. 30
- Ὁ 5ος. Τοὺς ἔξις τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰου-
 λίου Βέρν : α'.) Ἐξήκοντι χιλιάδες λεῦγα ὑπὸ τὴν θάλασσαν, —β'.) Ὁ μεσημβρι-
 νὸς ἀστὴρ, —γ'.) Αἱ Μελίταιαι Ἰνδίδαι, —δ'.) Ὁ Σανσέλωρ. Ἀξίας δρ. 26
- Ὁ 6ος. Τὸ νέον Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου. Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 7ος. Μίαν συσκευὴν γραφείου, ἢ τοῖ : μελανοδοχεῖον, κομβολοφόρον, πένες, μολύ-
 βδονόδιθα, χαρτοκοπίτρα κλπ. Ἀξίας δρ. 25
- Ὁ 8ος. Τοὺς ἔξις τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου
 Βέρν : α'.) Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, —β'.) Ρωθύρος ὁ κατακτητής, —γ'.)
 Τύχαι 3 ρώσσοι, καὶ 3 ἄγγλων. Ἀξίας δρ. 20
- Ὁ 9ος. Τοὺς ἔξις εἰς τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου
 Βέρν : α'.) Ἡ σχολὴ τῶν Ροβινσώων, —β'.) Ὁ λαχὸς ὑπ' ἀριθ. 009, 672
 —γ'.) Τὰ πεντάκτοσια ἑκατομμύρια. Ἀξίας δρ. 18
- Ὁ 10ος. Ἐν ἔξυπνητήριον ὀβολόγιον τῆς τραπέζης. Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 11ος. Τὸ διτομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη. Ἀξίας δρ. 15
- Ὁ 12ος. Μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου. Ἀξίας δρ. 12
- Οἱ δεκατῶ ἐπόμενοι (13—30) ἀνά μίαν ἔτησίαν συνδρομὴν τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ
 μεσοπρόμου ἔτους 1904. Συνδρομαὶ ἐν δρω 18 εσωτερικαὶ ἢ ἔξωτερικαὶ κατὰ
 μέσον δρον. Ἀξίας δρ. 166
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (31—50) ἀνά δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν
 Παιδίων». Τόμοι ἐν δρω 40 πρὸς 7 δραχμάς. Ἀξίας δρ. 280
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (51—70) ἀνά πέντε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων
 πρὸς 1 δρ. Τόμοι ἐν δρω 100. Ἀξίας δρ. 100
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (81—90) ἀνά ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάτης», μυθιστο-
 ρήματος μετὰ 60 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 6. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὄμου. Ἀξίας δρ. 120
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι 91—100, ἀνά ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Μυρσειώπου», μυθιστορήματος
 μετὰ 24 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὄμου. Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (101—130) ἀνά ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθίνου», μυθιστο-
 ρήματος μετὰ 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ εἴκοσι ἀντίτυπα ὄμου. Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (131—150) ἀνά ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νῆας», μυθιστορήματος μετὰ
 20 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὄμου. Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ εἴκοσι ἐπόμενοι (151—170) ἀνά ἓν ἀντίτυπον «Ἰβραντὸς τοῦ Νικίου» μυθιστορη-
 ματος μετὰ 25 εἰκόνων, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 20 ἀντίτυπα ὄμου. Ἀξίας δρ. 70
- Οἱ τριάκοντα ἐπόμενοι (171—200) ἀνά ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Υἱὸς Πατρίδος» μυθι-
 στορήματος μετὰ 25 εἰκονογραφῶν, τιμωμένου δρ. 3,50. Τὰ 30 ἀντίτυπα
 ὄμου. Ἀξίας δρ. 105
- Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (201—300) ἀνά ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παιδίων» τιμω-
 μένης δρ. 1,50. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὄμου. Ἀξίας δρ. 150
- Οἱ ἑκατὸν ἐπόμενοι (301—400) ἀνά ἓνα τόμον «Διαπλάσεως», ἐκ τῶν τιμωμένων
 δραχμῆς. Τὰ 100 ἀντίτυπα ὄμου. Ἀξίας δρ. 100
- Οἱ τριακόσιοι ἐπόμενοι (401—700) ἀνά ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Βιβλίου τῆς Συμπεριφο-
 ρᾶς» τιμωμένου δρ. 0,50. Τὰ 300 ἀντίτυπα ὄμου. Ἀξίας δρ. 180
- Οἱ τριακόσιοι ἐπόμενοι (701—1000) ἀνά ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Φῶτη» τιμωμένου δραχ.
 0,60. Τὰ 300 ἀντίτυπα ὄμου. Ἀξίας δρ. 180
- Οἱ ἐπόμενοι χίλιοι καὶ πλέον (1001—2000 καὶ ἄνω) ἀνά ἓν τομίδιον τοῦ «Παιδιῶν
 Πνεύματος» τιμωμένου δρ. 0,50. Τὰ χίλια ἀντίτυπα ὄμου. Ἀξίας δρ. 500

Σύνολον αξίας τῶν διὰ κλήρου διανεμηθησομένων Δώρων, κατ' ἐλάχιστον δρον : Δρ. 2,565